

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXXIII. Prosequitur narratione[m] de fundatione monasterij S. Iosephi: refert quomodo iussa sit à cpto desistere, quo tempore rem intermiserit: quas in ea passa sit difficultates: quo ipsam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

executione nos seruare oporteret, aperuit. Censum autem tenuem non debere in causa esse, cur res omitteretur, sed debere nos Deo in aliquo fidei rebus quis autem refragari aut resistere nobis vellet, ad illum hunc mittemus, se illius argumentis & obiectionibus facturum satis. Atque ita ille nos in omnibus, ac semper, adiuuit, vti postea suo loco commemorabo. Hoc autem nos mirifice recreauit, vti etiam quod quidam viri sancti, quos haectenus aduersarios senseramus, iam pro nobis ex parte sentirent, nonnulli quoque nos re auxilioque suo adiuuarent: inter quos non potest non fuisse sanctus ille Nobilis, de quo ante paulò locuta sum; qui cum cepit hoc commodissimam ad tantam perfectionem viam esse (vnde etiam tenuera est; nam omne nostrum fundamentum oratione nititur) cernebat, cessit, dicens fieri posse, rem hanc à Deo esse, etsi media & via ad eam perficiendam perdifficiles ei & incommodae viderentur. Dominus haud dubie cor eius mouerat, vti & magni illi⁹ Doctoris, famuli Dei ac Sacerdotis, quem, sicut dixi, primo sum allocuta, qui vniuersae ciuitati instar specialis est, quemque illic Dominus ad multarum animarum bonum ac suum tamen commorari voluit; atque is iam tum negotium nostrum iuuare & promouere incipiebat. Rebus ergo ita constitutis, nos identidem orationibus insistentes, domum loco satis commodo emimus, esto paruum (sed quod iam id curabam; Dominus quippe mihi dixerat, vti, quomodocumque potuissem, eam ingrederer; visuram quippe me postea, quid Maestas eius factura esset. Et sanè quomodo id vidi & experta sum?) Ac tamen viderem, quod datum tenuem esse, ipsa tamen mihi firmiter persuadebam, fore vt Dominus alia rem via & medijs promoueret, nosque adiuuaret.

CAPVT XXXIII.

COEPTAM DE FVNDATIONE MONASTERII S. IOSEPHI

narrationem proseguitur; refert, quomodo iussa sit à cepto desistere, quo tempore rem intermiserit; quas in ea passa sit difficultates; quo ipsam denique modo Dominus in illis consolatus sit.

¶ In hoc in statu res versaretur, & ita propè iam confecta esset, vt post octidua die litterae censuum conficiendae & confirmandae essent, mentem huiusmodi Provincialis noster mutauit. Diuino illi nutu, vt postea liquidò conuenit, permorari fuisse, mihi verisimile fit: quod enim orationes intensae & frequentes, placuit Domino, rem paulatim, & alio longè modo, ad exitum perducere. Cù ergo is monasterium nollet admittere, statim Consiliarius meus mihi inhihibuit, ne de hoc negotio ulterius agerem, tamen, quae me, vt ad hunc statum & haectenus id perducerem, Dominus pertulisse nouit,

S. M. Teresa Opera.

F f

nouit,

S.
TeresaOpera
IN VII
108*Multi aduersarii illi fauere incipiunt.*

*Non erat
accepta
suis sorori-
bus.*

novit, molestiæ & difficultates ingentes essent. Quod ergo res inter-
teretur, nec ulterius promoveretur, hinc longè magis homines in con-
nitione, quæ id non nisi mulierum inuentum & cõmentum esse dicitur
confirmabatur, & crescebat aduersum me oblocutio & murmuratio
et si quidquid vsq; ad illud tempus factum esset, Prouincialis iussa
nia factum esset. Non rectis oculis sorores omnes me aspiciabant, atque
erga me animatæ erant, eò quod aliud monasterium cuius clausura
arctior, fundare molirer: dicebant namque me ipsis hoc pacto in-
notam inurere, & æque me ibi, atque alio in loco Deo seruare
cum in eo essent aliæ, longè me meliores; non videri me bene
monasterium in quo hætenus egeram, affectam; denique longè
esse huicreditum annuum, quam cui libet alteri procurare. Vnde
lebant nonnullæ, vt in carcerem compingerer; aliæ verò (quæ per-
cæ erant) meam causam propugnabant. Videbam multis quidem
bus, iure meritoque illas de me conqueri: (hinc etiam subinde me
illas purgabam) quia tamen, quod in hoc negotio præcipuum erat,
mirum id me non nisi Domino iubente suscipere) dici nõ oportebat
nesciebam quid agerem; atq; ideo tacebam. Alio tempore illam mihi
minus gratiam præstabat, quod hæc me remora nihil omnino gra-
ceptum negotium non minori facilitate & lubentia intermittere,
si nullo profus labore aut molestia mihi constitisset. Sed hoc vt
vix vllus in animum inducere poterat, ne quidem pij illi oratione
amantes viri quos assidue tractabam: quin imò magno opere me
ea dolere & non parum indignari putabant. Ipse quoque Confessarius
meus non aliter sibi persuadere poterat. Sed quia feceram quibus
à parte mea potueram (vt quidem mihi videbatur) hinc me vltimas
Domini iussa adimplenda, teneri non putabam: atque ita domum meam
tinui, contenta & quieta, mihi tamen planè persuadere non poteram
ipsum adimpletum non iri, & licet nullam eius adimplendi rationem
aut modum viderem, aut quomodo, aut quando id foret, scirem, tamen
simè tamen ipsum perfectum iri credebam. Nihil vero magis me
quam missa quædam à Confessario meo epistola, tanquam si aliquando
inuito, & præter voluntatem eius, egissem (voluit fortassis Dominus,
illa etiam parte mihi molestiam creari, à qua illa veniens me
affligeret) qua ille me in hac multiplici afflictione & persectio-
ne mea, adeò non est consolatus (vt quidem exspectabam) vt
scitiberet, me iam facile ex ijs quæ contigerant posse videre, omnia
nisi mera esse somnia, quare viderem ne posthac amplius inane
& laborem sumerem, & hac de re non amplius agerem, cum sciam
quod inde securum erat, iam liquido perspicerem, addebat & alia

*Etiã à
suo Con-
fessario
quoad mo-
nasterij e-
rectionem
affligitur.*

aliosum no tendebant, quam ad me affligendam & contristanda. Vnum hoc grauius me affligebat, qua omnia alia etiam simul iuncta, examinabamque, num aliqua forsan in re occasionem dedissem, aut in culpa fuifsem, cur Deus offenderetur; & cogitabam, si hae visiones diabolicae fuissent illusiones, fieri posse vt etiam omnis oratio mea mera impostura esset, itaque turpissimè deciperer, & in pereundi periculo versarer. Ita autem vehementer & extremè hoc me affecit, vt tota essem turbata, & grauissima in angustia versarer: sed Dominus (qui me in omnibus illis, quae narraui, graua minibus & afflictionibus nunquam dereliquit, sed sepe me solabatur, & animum suggererat, quod commemorare hic longum nimis foret) tunc mihi dixit, non esse quod propterea deijciar, aut me contemserit; etenim Deo magnum me in hoc negotio obsequium praestitisse, nullo autem modo ipsum offendisse; ad vnguem autem & praecise exequeret, quod mihi Confessarius iniungeret, scil. modò & in praesens de hoc negotio penitus tacere, quoad usque commodum de eo danudè agendi tempus foret. Ita porro hocce dicto contenta fui, & consolatione perfusa, vt omnis, quam eius causa experta eram, persecutio & molestia nihil omnino esse videretur.

Hic simul mihi Dominus ostendit, quam singulare bonum sit, molestias, difficultates, & persecutiones illius nomine perferre: amor quippe Dei tantum in anima mea ex hoc incrementum fecit, sicut & alia multa, vt non parum obstupescerem: atque haec est causa, cur non possim non semper tribulationes & aduersitates postulare. Alij vero putabant, me propterea maximopere indignari; & reuera indignata fuifsem, quia Dominus tanta me gratia in tantum praenouisset. Tunc temporis autem inguere in me coeperunt maiores illi amoris diuini impetus, quos dixi, & sublimiores raptus, etsi eos ipsa tacerem, & nullum de spirituali hoc lucro apud vllum, verbum facerem. Sanctus quoque ille Dominicanus tam certus erat, rem hanc confectum iri, quam ego, & quamuis ego de ea agere intermitterem, ne videlicet Conuulsarij mei praeccepto aduersarer, ipse tamen vna cum sodali mea rem accerrimè perurgebat: hinc Romam litteras scribebant, atque inter se quid facto opus esset, deliberabant & consultabant. Diabolo quoque cooperante & se intromittente, factum est, vt vnus ex alio scuerit, hac in re me reuelationem aliquam habuisse: vnde magno cum tremore & anxietate ad me veniebant, dicentes, & periculosa esse tempora in quibus ageremus, & fieri posse vt apud haereticos me quis deferret & insimularet. Ineptum planè & ridiculum id mihi videbatur (nunquam enim hac in re aliquid timui; sciebam quippe, me, in rebus ad fidem spectantibus, potius millies, etiam

S. Heresia

Opera
N. III
158

*Mecum, ne
omnis ora-
tio sua
diabolica
sit illufo.*

*Quantum
sit bonum
persecutio-
nes Domi-
ni causa
pati.*

*Impetus
amoris &
raptus de-
nuo in illis
ingruunt.*

pro minima S. Ecclesiæ cerimonia aut aliqua S. Scripturæ veritate, me
tem subituram fuisse, quàm me si quis contra eam peccantem aut delin-
quentem vidisset) vnde dicebam non esse quod quo ad hanc partem
me metuerent. Verè quippe miseram animam meam fuisse, si quid in ea
isset, ob quod, ne in Inquiritorum manus inciderem, timere debuissem
nam si quid tale in me deprehendissem, vltro ad eos ipsa concessissem
si quid mihi falso imponeretur, confidebam fore, vt Dominus non
me ab illa calumnia eriperet, verum etiam prouentum ex illa conce-
deret. Rem hanc cum Patre illo Dominicano conferebam: quod enim
doctus esset, vt dixi, hinc ijs que dicturus esset, tuto niti, consilia que
indubitatè sequi poteram: simul etiam visiones meas & modum orationis
quem seruabam, nec non ingentes quas mihi Dominus faceret gratias
quam poteram clarissimè liquidissimè que ei tunc patefeci, illum rogans
vt exactè singula excuteret, & num quid in ijs factæ Scripturæ repugnans
aduerteret, simul etiam suum de singulis iudicium opinionemque dede-
raret. Is me certam securamque esse iubebat, & quantum quidem
co, non parum hoc pacto illi profui: esto enim valdè bonus esset, ex eo
men tempore multò magis se studio orationis dedit, intraque alius
Ordinis monasterium, in quo maior erat quies & solitudo, sese ab-
quo se ibi in ea melius commodiusque exerceret: in quo duos ipsos
nos egit, donec eum Superiores (quod illi graue fuit) aliò commigra-
iuberent, quod enim tantus ac talis vir esset, eius operâ alio in loco
gebant. Mihi sanè illius hinc discessus etiam ex parte obfuit, eum carere
etsi insigni eius operâ iam carere deberem, impedire nolui, vt potè
hunc in vtilitatem eius cessurum. Mihi ergo ob eius discessum vehe-
ter afflicta, dixit Dominus, tristitiam & angorem deponerem, ac me
ad quietem componerem, eo quod bene comitatus abiret. Anima
illius ita meliorata & profectu spirituali aucta inde redijt, vt iam reuer-
mihi diceret, nihil sibi hoc discessu esse carius & nullam præ eo rem
le. Idem quoque ego è parte mea dicere possem: nam, cum antea solus
suâ doctrinâ securam me redderet & solaretur, iam reuersus, etiam
spiritus experientiam, vt potè quam iam sibi sat magnam rerum super-
naturalium compararat, me solabatur. Eò autem tempore eum Deus
Max. huc redire fecit, quo eum Maiestas ipsius requiri, & opus esse
bat, ad huic suo operi (monasterij inquam huius promotioni) quod
iestas eadem perfici & ad exitum perducere volebat, oportune coop-
dum.

Quinque igitur aut sex mensibus sic tacui, de hoc negotio nec
stans, nec verbum vllum faciens, neque etiam Dominus ipse aliquando
hi quoad illud, amplius imperabat: quamuis autem ignorarem,

*Orationē
suam &
reuelatio-
nes iudicio
Doctōris
alicuius
submittit.*

intelligerem, quanam huius rei esset causa, in animum tamen meum inducere plane non poteram, ipsum non perficiendum. Ad finera huius temporis, cum Collegij Societatis Iesu Rector hinc alio iam discessisset, alium eius loco diuina Maiestas huc adduxit, virum mirè spiritualem, magno ingenio & ingenio præditum, simul & insigniter doctum, idque eo tempore quo in magna anxietate constituta eram: etenim quod is, quo tunc Confessario utebar, sub Rectore esset, & Societatis hominibus sancta & inuolata ea virtus sit, nihil omnino vt agant, quam prout vult ipsorum Superior, tametsi ille spiritum meum optimè intelligeret, summèque vt rem perficerem ex peteret, in nonnullis tamen rebus nihil certi determinare audebat, idque ob plurimas quibus ad id mouebatur rationes. Porro spiritus meus tunc temporis, tanto impetu propellebatur, vt per molestem mihi esset, cum ita vincum tenere; attamen ne latum quidem vnguem ab eius iussis declinabam. Quadam die cum in summa angustia versarer, eo quod Confessarium minimè mihi credere putabam, dicit mihi Dominus, ne me affligerem, aut torquerem, hanc quippe angustiam & pressuram breui finem habituram. Vnde mirè fui exhilarata, quod per hoc breui me morituram, significari putarem, &, quoties hoc mihi in mentem veniebat, magnam in anima mea læticiam sentiebam: sed postea à liquido perspexi, de illius Rectoris, quem dixi, aduentu Dominum loqui voluisse: exinde enim nulla mihi amplius huius afflictionis sentiendæ data fuit occasio, quod nuperus & nouus ille Rector, Patri Ministro, qui meus Confessarius erat, neutiquam refragaretur, sed ei, vt me consolaretur iniungeret, nullum hic periculum metusue occasionem dicens subesse, nec me tam angustâ arctâue viâ duceret, spiritum denique Domini prout vellet operari sineret: interdum quippe, ob vehementes illos spiritus impetus, nec halitui attrahendo anima sufficiens futura videbatur. Rector hic me venit inuisum; Confessarius autem meus mihi iniunxit, vt omni libertate & claritate cum eo de rebus meis communicarem: & quanquam magnam in huiusmodi rebus diuulgandis repugnantiam sentire solebam, vbi tamen tunc Confessionalem sedem intraui, nescio quid in spiritu meo sensi, quod nec antè nec postea vnquam apud vllum alium sensisse me memini; quod quale & quid fuerit, dicere non possem, imò nec per similitudinem aliquam exprimere: erat namq; spirituale quoddam gaudium, & occulta quædam notitia atque intelligentia, qua se anima mea à Rectoris anima intelligendam, meque ei conformem esse intelligebat, esto quomodo id fieret, vt dixi, non intelligerem; nam si illum antea allocuta fuisset, aut mira quædam de illo ab alijs inaudissem, non fuisset mirum, me gauisam fuisse, quod me ab illo intelligendam scirem; sed nullum is mihi, nec

*Dominus
eam in af-
flictione
consola-
tur.*

*Quod Spi-
ritus gau-
dium, &
interiorem
notitiam
anima
eius sen-
tires, cum
quodam
Societatis
Patre cõ-
munican-
do.*

S.
heresia
Opera
N. VII
186

ego illi hæc tenus verbum locuta eram, nec erat is cuius antea aliquam habere potueram notitiam. Exinde porro liquidò percepti, spiritum meum in illo minimè deceptum fuisse: liquidem omnimodis, & mihi anima mea profuit, cum illo communicare & loqui: illius namque communicatio maximè conducibilis est ijs quos Dominus iam longius pœuexisse videtur: ipse enim eis stimulos subdit, vt celeriter currant, & non pœdetentim incédant; atque id potissimum spectat, vt eos ab omnibus rebus creatis abstrahat, & mortificet: ad hoc quippe ei Dominus, vti & alia plurima, singularem gratiam ac talentum dedit. Vt cum eo agerem, modum eius agendi, spiritum, & genium statim perspexi, ac illum per ram & sanctam animam esse, & ad discernendos spiritum miram quoddam à Deo gratiam vidi accepisse: ipse que mihi magnam consolationem attulit.

Non multò postquàm cū illo agere cœperam, instare denno & rēge Dominus me cœpit, vt monasterii negotium rursus in manus sumerem. Confessario meo, & Rectori huic multis rationibus & argumentis obmderem, ne quod mihi in hoc impedimentum adferrent: quorum vterque erat vis, vt etiam nonnulla ipsis metum incuterent: Rector hic quippe nunquam dubitauit, quin esset Spiritus Dei, nam omnes eius cœtibus sollicitè admodum & maturè secum examinando expendebat. Itaque postquàm alia permulta interuenissent, nullum mihi sunt aut impedimentum in hocce negotio aut remoram obijcere; sed ipse Confessarius meus iterum plenam mihi potestatem fecit, omni quæ potestatem contentione & studio in id connitendi. Videbam equidem, quæ tantam molestiarum molem in caput meum accerserem, tum quòd pœcussus sola essem, tum quòd valdè parum possem. Inter nos ergo conuenit, vt rem quàm fieri posset secretissimè ageremus; vnde deo operam, vt vna de fororibus meis, quæ alio in loco commorabatur, domum cœmeret, & eam tanquam si ipsius vrbibus celsura esset adiret, idque ea pecunia, quam DOMINVS certis quibusdam medijs eam cœmendam procurabat. Nimis quippe longum foret referre, quibus eam Dominus vijs modisue nobis procuraret: maximè nunc cauebam, ne qua in re contra obedientiam peccarem; sciebam tamen me si Superioribus meis rem aperuissem, omnem, vti alias, operam perdituram fuisse; imò etiam peiore loco negotium futurum, quam antea. Sæpè verò magnam in pecunia procuranda, in domo comparanda, proponenda, ac concinnanda molestiam & laborem pertuli; & quidem interdum sola, esto socia mea faceret id quod poterat: sed parum me eo poterat; imò tam parum vt propè nihil esset, & solum, quod illius nomine, & illà annuente, fieret: reliquum vero laboris in

Denno cœ Dominus ad monasterij functionem sollicitat.

Dominus ei de pecunia necessaria via prospicit.

tum diversimodè ingreuebat, vt iam non parum mirer, quomodo illi fe-
rendo par esse potuerim. Vnde interdum afflicta & incersens dicebam:
Quomodo fieri potest, Domine mi, vt talia mihi rute præcipias, quæ pro-
fus impossibilia videntur: Si essem libera, quamuis sim mulier, bene qui-
dem, sed cum vndiquaque diuersis vinculis constricta sim, & sine vlla
pecunia, ac nesciam etiam vndenam eam comparere, tum ad littera-
rum expeditionis Româ mittendarum, tum ad alios sumptus necessa-
rios sustinendos necessariam, quomodo aliquid præstem aut exe-
quar?

Cum semel in magna necessitate constituta essem, nesciremque quid
agerem, vel vndenam operarijs nonnullis mercedem persoluerem; san-
ctus Iosephus, verus meus pater & Dominus, mihi apparuit, spondens, pe-
cuniam mihi nequaquam defuturam, ac proinde cum operis de stipen-
dio conuenirem: quod & feci, ne obolum quidem in promptu habens.
Dominus porro ijs mihi modis de pecunia necessaria prouidit, vt, quicun-
que audirent, sum opere obstupescerent. Domus mihi nimis quàm parua
videbatur, & erat reuera ita parua, vt, quò monasteriũ fieret, prorsus ine-
pta videretur. Volebam quidem & aliam domum coemere, sed non sup-
peditabant nummi, nec vlla eius emendæ apparebat ratio, vt, quò me ver-
terem nescirem: vicina quippe ei erat alia domuncula, templo concin-
nando idonea. Cum autem quodam tempore à sacra communione sur-
gerem, ait Dominus ad me, *Dixi tibi vt in illam te conferas, quomodocumque pos-
sit.* Et velut per modum exclamationis addebat: *O generis humani cupiditas,
intra domum quomodocumque posses!*
Quoties ego sub die, quod tectio & domo carerem,
dormiu: His auditis valde consternata mansi, ac vidi illum iure de nobis
queri. Concessi itaque in domunculam illam, eamque in certas partes
dispertiens, comperi perfectum quoddam monasteriũ esse, tamen si pere-
grinum & angustum, nec exinde de maiore area aut fundo coemendo la-
borau: operam tantum dedi, vt in eo quem iam habebam, aedificium ha-
bitationi commodum adaptaretur, idque rudi modo, & sine vlla arte, &
ornatu, nihil aliud ei addendo quàm quantum, ne sanitas inhabitanti-
um detrimentum pateretur, necessarium erat: etenim semper primò sa-
nitatis ratio habenda est.

Cũ in festo S. Clare ad sacram communionem accederem; magno
cum splendore Diua ipsa mihi apparuit, bono me animo esse & opere
cepto progredi iubens, suamque mihi in eo opem & fauorem pollicens.
Magnum exinde erga eam deuotionis affectum concepi, & quòd mihi tũ
dicitur, ita comperi verum esse, vt quoddã Ordinis illius monasteriũ, quod
non procul hinc distat, nos suo tenui censu aliquatenus sustentet. Et,
quod manus fuit, meum hoc desiderium ad tantam ipsa perfectionem seruaui.

paula-

*Quos in
pecunia
colligenda
labores su-
stinuerit.*

*S. Iosephus
ei apparuit,
eamque cum
operarijs
conuenire
iubet, et si
pecuniam non
haberes.*

*Dominus
iubet eam
intra do-
mum quo-
modocumque
posses.*

*Paupertas
Clarissim-
um in hoc
S. Iosephi
monasterio
seruaui.*

S.
Ieresia

Opera
N. VII
186

paulatim perduxit, vt paupertas, quam Sancta illa virgo suo in Cœnobio seruabat, etiam hoc in loco seruetur, & ex eleemosynis viuamus; quod sane mihi non paruo labore constitit, vt videlicet cum omni firmitate summæ Pontificis auctoritate fieret; ac nihil illi aduersum contrarium committeretur, neue vllus vnquam census admitteretur. Quin & quod Dominus præstat (forsân benedictæ huius virginis precibus & intercessionibus) quod nobis, etiam non petentibus, Maiestas eius abundè de eo quod nobis necessarium est, prouidet. Sit ipse de omnibus in saecula saeculorum benedictus. Amen.

Insignis visio quã habuit in festo Assumptionis B. Mariae virginis, in qua Deiparam & S. Iosephum vidit.

B. Virgo caritã eam de monasterio rediit.

Cum eodem penè tempore, in festo videlicet Assumptionis Deiparæ Matris, in Dominicanorum templo agerem, mecumq; perpendens peccata illa numero plurima, quæ olim eo in loco confessa essem, non alia quæ ad vitam meam improbam spectabant; tam vehementer occupauit, vt propè in mentis deliquium incidere. Subsidente in terra; & quod maius est, non poteram (vt mihi quidem videretur) corpus Domini in Sacro eleuatum, aut Missam audire; adeò vt hoc mihi scrupulum mouerit. Hoc quidem in statu constituta, videbar & splendidã valde quadam veste indui. In initio non videbam, quis illam iniiceret; at postea, ad latus meum dextrum vidi adstantem Sanctissimam virginem Mariam, & ad sinistram, patrem ac tutorem meum Iosephum, qui hanc mihi vestem circumdarent, simul quoque mihi dabunt intelligi, iam me à peccatis meis mundatam esse. Postquam vero iam circumdata essem, magnaque iucunditate & gloria perfusa, statim mihi vultus est, quod Deipara Mater, manibus meis apprehensis, mihi diceret, me sibi gratissimam facere, quòd gloriosi Confessoris Iosephi cultum essem, certò proinde mihi persuaderè, illud ipsum quod quoad monasterii erectionem, conceperam, perfectum iri: addebar quoque Dominum Iosephum, & se, vna cum sponso suo Iosepho, maximè in eo colendos; ne tuerem, fore vt id decretum vnquam immutaretur (etsi obedientia, quæ præstabam, ad gustum meum non esset) quod ambo nos custodirent, iam enim filium suum nobis pollicitum esse, se in medio nostrum fore, seque in huius rei veritatis signum, hoc mihi monile tradere. Atque hoc dicitur torquem ex auro pulcherrimo, de quo pretiosissima quadam crux dependebat, collo meo videbatur injicere, sed aurum & gemmæ illius, in auro & gemmis terrenis differunt, vt nulla inter vtrumquè sit similitudo pulchritudo quippe eius longè discrepat ab omni eo quod hic imaginari possumus; imò nec intellectus concipere vllatenus potest, ex qua materia vestis illa confecta esset, vti nec albedinem, quam in ea relucere Dominus vult, imaginari; nam quidquid hic videtur, cum eo collatum, non nisi rudis quædam delineatio carbone expressa, vt ita dicam, esse videtur.

...hinc autem, quam in sanctissima Matre notabam, eminentissi-
 mus erat & summa, & esto in figuris varijs ea sita esset, nullam tamen su-
 turitate, sed vniuersa faciei forma, & efformatione simul aspicienda. Can-
 tra vultu vere amicta erat, fulgoremque emittebat quam maximum, qui ta-
 men oculos titiantia sua non prestingeret, sed suauitate fulgidum.
 Et inter cetera Iosephum non ita clare aperteque vidi, eo tamen visionum
 modo tibi illum adesse vidi, quas dixi non videri: videbatur verò mihi vir-
 tu maxima gloria ac iucunditate essem, qua (vt quidem mihi apparet) ma-
 gnam nunquam sensi, & que ita singularis erat, vt nunquam ea carere
 viderem, videbar illos cum magno Angelorum comitatu in cælos ascen-
 dentes videre. Ceterum ego valde deserta & sola mansi, nihilominus ita
 emens in creatura, eleuata, & in orationem recollecta, & interius commota, vt ad
 vultum quod tempus mouere me, nec loqui possem, inò propemodum extra-
 ritur vultu inquam essem. Mansit exinde mihi tantus impetus ad meipsam pro Dei
 hoc potius an nihilandam & consumendam, nec non tales effectus, omnia
 debantur, vt eo fiebant modo, prorsus vt dubitare non possem (esto ad id ipsa non
 tuis mihi in medio coram) quin à Deo visio illa veniret. Cælorum Regina
 m Sancti me consolatum & mire contentam reliquit, ob ea quæ mihi de o-
 neum locum dixerat. Graue scilicet mihi erat, eam Ordinis Superioribus non
 hi dabunt, dixerat autem mihi Dominus, consultum non esse illam ipsis
 pro iam in re, & rationes, ob quas id me facere nullatenus expediret, adfere-
 mihi vultu, vt Romam certâ quadam viâ aliquem mitterem, effecturum se di-
 ceret, vt omnia illic felicem successum haberent: quod & factum est. Post
 cultum enim eam, quam mihi Dominus suggererat, viâ litteras Romam
 monasterium, letum optatumque respõsum inde transmissum est, cum antea
 minimum loquar, quam expeditionem aliquam accipere potuissemus. Porro ob ea que
 facta sunt, conuenientissimum maximeque expediens fuit, vt E-
 pisco po obedientia præstaretur, esto tum quidem eum minimè nossem,
 equalis Prælati futurus esset, scirem. Domino autem volente factum
 est, vt eum nobis ita propitium, domuique huic ita fauentem senserimus,
 quod quidem ob magnam illam, quæ contra eam postea insurrexit, contra-
 dictionem oportuit (vti postea referam) & vt illam eo in statu
 in quo modo est, constitueret. Benedictus sit
 ipse, qui sic omnia promouit ac
 direxit. Amen.

GRAUE ob
 fuit obe-
 dientiam
 monasterij
 nolui Or-
 dinis sui
 Superiori-
 bus non
 præstari.

S. Teresa

Opera
N. VII
108

S. M. Teresa Opera.

Gg

CAPVI